

Jaunimas

Mėnesinis laikraštis skiriamas jauniems.

TURINIS: Žmogus. — Givibė tavo rankose. — Vaizdelis. — Iš kasdienio mano patiros: Kur jūjų dvasia; Nekantrieji. — Apžvalga: Airopos tvarka arba organizācia; Airopos sąžinė; Latviai užima Lietuvā; Šių metų Sausis Prūsuoše; Žieminė Lietuvių šventė; Lietuvių namas Tilgėj; Dār patarimas jaunimo draugijoms. — Pasikalbėjimai: Kaip susiprātusieji turētū mokinti savo vaikus? Ar galėtume gauti Vidūno fotografiją? Susiėjes su žmogumi, apie kār turi kalbėti? Susirašinėti ir tt.

PASTABA: Praleidiame prieš ia, io, iu 3 po d, 8 po t.

ŽMOGUS.

Regėjimas.

Nepasakīsiu ar budėjau ar miegojau. Bet kad regėjau, tai ĩra tikra.

Buvau tarp daug žmoniū. Ir pasitiko mane jūjų vienas. Nustebau. Buvo kažin kas ĩpatinga prie jo. Tartum jis bŭtū ĩsiaustas ĩ kokī labai galingā slėpinī.

Nebebuvo jis jaunas, bet augšto ūgio ir sveikātos puošto kūno. Vis geriau ĩsiziūrėjau ĩ jį. Ir vis labiau nustebau. Po kiekvieno žodio, kurį jis tārė ĩ mane, jis mano akīse vis aiškesniu pastojo. Ir pagaliaus matiau, jog tše nĕra tikt vienas. Trīs buvo tame viename žmogŭje.

Kalbėjo, rodĕs, paprastasis, regimasis žmogus. Atėjo žodiai nuo burnos. O tikt ne iš kūno. Buvo tasai līg statītas ĩ kokī apvalū pavidalā. Ir tas mirgėjo neapsākamai. Bet to mirgėjimo

— kaip tikt pasakîsiu — vidaus pusê, toji toliau nuo regimîbês, Svietê.

Visai aiškiai numaniau, kad iš to mirgêjimo su ta Sviesia vidaus puse parêjo zodiams gaivastis. Buvo mirgantîsis pavidalas antrasis žmogus.

Bet ir tajî bei kûno pavidalâ apgobê ir persunkê dâr kitas, didesnis žmogus. Tasai buvo taipo-jau apvalaus pavidalo. Bet jis spindêjo neapsâkoma Sviesa.

Iš jos tai, rodês, stojosi taip mirgantîsis kaip ir kûno žmogus. Ir tuoju žinojau, kad visi to žmogaus apsireiškimai pareina iš jo Sviesîbês, didîbês — ar kaip tîse pasâkius — iš to, kas buvo be abejonês tikriausiasis jo žmogus.

Todêl jo zodiai ir skambêjo tarsi prisisunke bûtû išminties ir malonumo. Ir turêjo didîbês bei prakilnîbês žîmî.

Mân rankâ padâves, nuêjo jis pas kitus. Pasi-likau, tarsi mân bûtû atsivêre neregimîbês slêpiniai.

Ir nuolatai žiûrêjau î tân žmogû, kaip jis stovêjo tarp kitû. Rodês jis gîvena patioj Sviesoj, kuri skverbiasi per mirgantîjî žmogû, kad persvietia net ir kûno pavidalâ.

Vienok pastebêjau, jog Sviesa nelîgiu skaidrumu visâ laikâ Svietia. Sumirgant daugiau antrajâm žmogui, Sviesusis kiek apsini aukia. Ir kûnas taipo-jau tad kitoks išrodo.

Aîsku, kad gîviau apsireiškê tat, kame žmogus tuo laiku pilniau gîveno. Taip tarsi êjo gîvumo banga iš Sviesos î mirgêjimâ ir î kûnâ, ir vêl antraip.

Sau vienas atsitraukes tik žiûrêjau ir mâstiau. Nebuvau dâr tokio žmogaus pritâpes. Atêjo vienas ir kitas pas mane. Ir tûlas manes klausê slaptiai, ar pastebêjes kân îpatinga susiêjes su anuo žmogumi. Esâ lîg ne jis kalbêtû, bet kokia slêpinga didîbê, kuri uz jo stovinti. Pasisakiau trumpai, kad ir mân taip rodês. Ir tîlêjau.

Tada pradêjau îsiziûrêti ir î kitus žmones. Ir beveik dâr daugiau nustebau. Visi jie buvo taip tartum trejopi. Akims rodêsi kûno pavidalas, tad tas mirgantîsis žmogus ir pagaliaus dâr vienas. Bet vos vieno ir antro tasai kiek spindêjo. Paprasta išrodê ar aptemes ar dâr nesu Svites. Uz tai labai gîvas buvo mirgantîsis. Iš jo parêjo veik visi tû žmoniû apsireiškimai: jû judêjimai, jû Snektos.

Ir supratau, kad buvo tai tikt visokie alkimai, geismai, jausmai, troškimai, kartais ir mintîs bei visokie sumânîmai. Bet juos vadiojo ar gamino visokie geidâvimai.

Vêliau dâr vis geriau visa išmaniau. Išvîdau, kad ten, kur prakilnîbês pasiilgimas auginamas, nors kartais suspindi didîsis, Sviesos žmogus. O kur mirgantîsis labiau maitinamas, tîse visas spindêjimas dingsta. Ir Sviesos žmogus išveizi tarsi bûtû negîvas.

Kur žmogus vien tikt savo kûno reikmenêmis gîvena, tîse ir mirgantîsis nelabai aiškus. Tikt kartais numaniau, kaip labai jis sujudo. Buvo tai îpatingas dalîkas. Tartum liepsnos sukiltû.

Supratau, kad kiekvienas tū trijų žmoniū turi savo reikmenes ir savaip gyvena. Ir kuriuo reikmenėmis daugiau pasirūpinama, tojo gėlios bei įpatybės auga. Todėl gyvenė tarsį kelįama iš vieno į antrą ir tretį žmogū.

Tiktai kazin, kas ta keliaujantioji gyvenė? Kiekvienas tū trijų žmoniū turi be tos dār savo gyvenė, kuri negali iškilti iš jo ir pastoti kitojo gyvenė.

Išvėdau kartą ir mirštanti žmogū. Tretis is jo žmogus, nors ir nedaug jame buvo gyvenės, kreipėsi į gėlesnes neregimėbės gėlmes. Tad išlengvo sekė paskui jį mirgantis. Ir kūnas pradėjo sirgti, nīkti. Pagaliaus pasiliko jis vienas. Tad visai trumpą laiką tegėveno ir ėmė griūti. Žmonės šale mirusiojo liūdė, verkė. Bet mėn rodės, līg tretis is tojo žmogus daugiau šviesti pradėjo.

Matiau ir kaip žmonės gema. Išlengvo parėina regimėbėn, nors pirma tikt ir motėnoj. Bet ėra tai tikt toks-jau ėpatingas dalėkas kaip ir mirimas. Daug nuostabiau ėra, kaip žmogus gyvena. ėra tai ar vienur ar kitur nuolatai mirimas arba gimimas.

Vėdūnas.

GIVIBE TAVO RANKOSE.

Apėsakelė.

Buvo du kaimėnū vaiku. Dailiu, kad negalėjai atsi-gėrėti. Ir labai vienas antrām prilėgo, taip išveizėjimu, kaip ir ūgiu bei būdu. Dār gerai sutėkdavo. Nors valandelei. Staigus kaip ugnis buvo vienas kaip ir antras. Tarsi turėtu tån patė kraują ir būtū vienū tėvū ir vienaip gimdėtu.

Išėjo abu į augsėtesne mokėklą. Pirma gyvenė prie tū patė žmoniū. Tad pasirodė, kad tai ilgām nebuvo galima. Ir gyvenė kiekvienas sau. Bet susėidavo pasi-vaikštėnėtu ir pasišnekėtu. Tikt atsitėkdavo nekartą, kad eidamu ir pasikalbėdamu staigu taip susėpėkdavo, jog ant daigto apsisukes nuėjo vienas į vieną šalė, antras į antrą. Līg būtū visām ėmziui persiskėrusiu.

Taip kartą vėl atsitikus, vienas jūjū, Vėgirdas, pasi-rėzo nueiti pas Noreiką su juo susėitaikintū. Labai nelengva jām tai buvo. Bet skaites kokė zodė apie persėgalėjimo svarbumą, sumėnė tai ištirti. Nuėjo. Noreika to tik ir buvo laukes. Ir ėjo abu vėl paprastu būdu.

Prisėminė Noreika vieno sėkinio, kurė buvo išgirdes Vokietėu raštijos pamokoj. Sėkes Vokietėu poėtas Goethe apie kitą jauną raštėjā: "Nežinojo susivaldėti, ir taip jām išniko gyvenė kaip ir poėto galia." Pasišakė Noreika, kad apie tån sėkinė labai daug jau turėjes manėti. Tarsi jām tas tėtia būtū tartas.

Vėgirdas aptilo. Bet Noreikai jė žėdinant klausėmais, prisėzino, kad lėgiai tuo patė sėkiniu labai apėmtas tėpes. Ir daugiau nieko nebekalbėjo apie tai. Tik juodu dabar labiau susivaldė kaip līg tol.

Perėjo abu per savo mėginimus ir apleido mokėklą. Noreika norėjo ūkinėkauti, Vėgirdas pirklėu pastoti. Augs-tesne mokėklą buvo tikt tām lankiusiu, jeib kareivėjoj pri-valėtu tarnauti tikt vienus metus.

Ir veikiai abu savo noru tėpo kareivėiais. Dār gi pa-tekė abu vienan kareivėu būrin. Ir tad nekartą guodėsi vienas antrām, kaip sunku esā susivaldėti vėresnėsiems paikai ar netėisiai pasielgiant.

Tik nevisuomet jėm pasėsekė susivaldėti. Vėgirdas berods šiek-tiek viskån pakentė ir netėpo labai nubaustas. Bet Noreikai beveik paėmė tiesā vienus metus kareivėjoj tarnauti. Visaip jis buvo baudiamas. Tai veikiai pradėjo ir pasirodėti skirtumas tarp tū bitėliū. Noreika vis labiau

išrodė suniures. Pradėjo visų nekėti ir liesu išrodėti. Priėsingai Vīgirdas kantru pasilikdamas dār gi kiek palinksmėjo.

Praėjo tarnības metai. Noreika tūpo paleistas kaipo prāstas kareivis, Vīgirdas nors vienu laipsneliu pakiles. Keliāvo abu namon. Ir īpatinga. Visus metus buvo išgīvenusiu nesusipīkusiu. Dabar taip susiriejo, kad net traukinij kiekvienas jū susijieškojo kitā vezimo skīriū.

Dalīkas buvo toks. Jiem pasišnekant apie praeitus metus, Vīgirdas išlengvo vis daugiau išigīrė, kaip jis pāofisierus kartais šaunia pamokines, bet tokiu būdu, kad jie tatiau jām nieko padarīti negalėje, visuomet susivaldes nors būdamas ir didiai supīkes. Noreika iš savo pusės bandė visā nepasisekimā ir visus pritirtus nesmagumus nuversti ant kitū kareiviū, ant pāofisierū ir ofisierū. O Vīgirdas dār pasididiuodamas anuos užtarė ir kalte veik vien pristūmė Noreikai.

Parkeliāvo kiekvienas sau namon. Ir veikiai gīveno savaip. Noreika pirma gelbėjo tėvui ūkininkauti. Bet greitai susipīkes su juo nuėjo ī kokiā dimstī (dvārā) ir tūpo ten užveizdu. Vīgirdas rādo mieste sau pirklio pagālbinko vietā.

Po keliū mėnesiū, buvo jau pavāsaris, Vīgirdas, turėdamas dīko laiko, nuėjo ī viešajī daržā pasivaikštiotū. Eidamas pažvelgė ī sėdintius žmones ir labai nustebo išvīdes tarp jū savo bitiulī Noreikā sėdint prie stiklo alaus. Priėjo jī šnekinti. Bet Noreika pašoko kaip ugnis ir pradėjo Vīgirdā barti, kad ir apīkaitis tajī ėmė. Tik jis susivaldė ir mažumā patīlėjes tārė: "Neplepėk niekū. Kaip augova, taip ir pasilikiva bitiuliu. Veikiau atsisėsk ir papāsakoki, kaip sekas!" Ir patsai atsisėdo šale Noreikos.

Tasai tartum išsīziojes nutilo. Bet atsisėdo taipojau. Nieko nebesākė. O Vīgirdas kalbėjo, kaip kad būtū abu geriausioj sāntaikoj. Tai pagaliaus Noreika ir atsileido. Dār-gi su Vīgirdu ėjo pasivaikštiot.

2varuoje
Buvo Noreika jau keliose dimstīse užveizdu buves, bet vis prasišālīnes, kadangi dimstininkai su juo pasielge labai nepatogiai. Dabar sau mieste tikis gīventi, kol nebus pasibaige piningai. Vīgirdas prisiminė senū laikū ir ano sākinio, kurs kartā mokīkloj jiem abiem pasirodes labai svarbiu.

Iš pradios tie atminimai suminkštino Noreikā. Bet Vīgirdui aiškinant, kaip jām minėtasis sakīnīs labai naudingas buves, kaip visas jo gīvenimas tūpes per tai palaimingu, ir jo sveikata nekartā nuo pavojaus apsaugota, Noreika apsiblausė. Ir kelis kart sau kaži-kān niurnėjo. Rodos tārė: "Pavīdiu tau. Negaliu kitaip!"

Atsisveikino juodu. Ir nebesusiėjo tūlus metus. Vīgirdas buvo savo bitiuliui laiškū rāšes, bet niekuomet nesulaukes atsākīmū. Pagaliaus jo laiškai jām net grīžo. Ir Noreiko namuose niekas nebežinojo, kur jis bāstosi. Taip tuodu pasiliko perskirtu. Bet Vīgirdas negalėjo pamiršti savo jaunū dienū draugo.

Tuo tarpu jis pamilo vieno turtingo ūkininko dūkros. O jai pasitinkant jo prilinkimā labai širdingai, abu pasizadėjo. Mānė Vīgirdas tad ir apie īsteigimā savo krautuvės. Bet su savo mergaitės tėvais apie tai pasikalbėdamas, patīrė, jog jie jokiū būdu jām, kaipo pirkliui, neduosiā dūkros. Jū žentas turīs ūkininku būti, jeib jū ūkis neitektū svetimiems.

Susitāres su savo mergeite, Vīgirdas metė pirkliāvimā ir mokinosi ūkī vesti. Tad apsigīveno prie uošvio, ir vestuvės buvo rengiamos. Pasiteiraudamas, kas artimiausieji kaimīnai īra, jis labai nustebo, kad visai arti nusipirkes butelī su lauku koks jaunāvedīs — Noreika.

Tuojau nuėjo Vīgirdas savo kaimīnā lankītū. Sau tīliai diaugės, kad juodu vėl gīvesiā šale viens antro kaip vaiku būdamu.

Priėjo prie Noreikos durū. Ir līgiai Noreika buvo beišeinās. Bet ir koks skirtumas tarp tū-dviejū! Vīgirdas

— vīras sveikas kaip dobilas, veidai aprude, ākīs linksmos tikt spindējo. Noreika nusigīvenes, ligotas, ar iš pasileidimo ar iš girtuokliāvimo.

Ir vos išvīdes Vīgirdā, tikrai nusigandes tārē: "Tai ištikro tu kaimīnū zentas!" — "Labai pasidiaugiu, kad, mudu vēl būsiva bitiuļu, kaip seniau!" atsākē Vīgirdas. Bet Noreika neleido jām kalbēti daugiau. Tārē balsu, kurs atvērē tarsi prāgaro vartus: "Tuo kartu buvov līgiu, bet dabar . . ." Nebaigē sākinio. Ir akies mirksnī tilējes pridūrē: "Saugokis māt pareit ī keliā!"

Vīgirdas jau ateidamas buvo pažvelges ī Noreikos langelius ir prie vieno pamātes sēdintiā jaunā išbālusiā motriške ir zindant taipo-jau išblīskusi kūdikī. Ir jā sulīgines su savo mergaite, pamānes, iš kur jis tāt tik ir būtū parsivedes. Ir dabar, jo bitiuļu tāriant tokius piktus zodius, Vīgirdas zvelgē ī anā langelī ir bandē kāt pasakīti apie pakvietimā ī savo vestuves. Bet Noreika sušuko: "Eiki māt iš akiū! Tave matīti īra māt ir gālas!"

Ir taip tāres, Noreika šoko atgal ī savo trobā ir uztrenkē duris, kad ir sienos drebējo. Vīgirdas kaip patrenktas stovējo. Tad zengē išlengvo namon. Skaudūs buvo jām Noreikos ištarti zodiai. Ipatiai tie jām iš naujo prisiminē: "Tuo kartu buvova līgiu."

Taip ištikrūjū kartā buvo. Ir zmonēs kalbēdavo apie tai. Dabar visiškai vienas kitoks negu antras. O kas juodu taip perskīrē, buvo māzas, tarsi akies mirksnio daļikas: Noreikos nesusivaldīmas, Vīgirdo pasitvirtinimas.

Kaip Noreikā gelbējus! Apie tai pradējo dabar Vīgirdas mātīti. Bet ir tuojau jām suskambējo ausīse: "Saugokis māt pareit ī keliā." Tai kāt tše tikt ir veikus!

Pasišnekējo Vīgirdas apie tai su savo mergaite. Bet ir toji patarti nieko neišmānē. Tiek tepasākē pagaliaus: "Palauksime. Pagīvesiva, suzinosiva!"

Apsivedē juodu ir gīveno. Ir Vīgirdas nustebo, kad dabar tepradējo pazinti savo mergaite. Staigaus jī buvo

būdo visai kaip ir jis. Ir nekartā jī su savo staigumu sukēlē jām ir kraujā. Tad buvo beišsīzīojās labai piktiems zodiams. Bet atsimines savo bitiuļu, susivaldē ir nieko nesākē.

Nepraējo du, trīs metai, kad abu buvo iškīlusiū ī tokī širdingā sutarimā, jog Vīgirdas pats sau tīliai stebējos, kaip gāli suvaldant savo karštumā taip labai didēti meilē ī viens antrā ir dingti visa, kas zmones skiriā nuo viens kito.

Bet kāt apie savo kaimīnā tuo laiku patīrē, jām širdī līg peiliais rēzē. Buvo vienā kartā išējes iš savo kambario, jeib neatsakītū piktu būdu ī savo motriškēs zodius. O līgiai tad išgirdo iš kaimīno trobelēs baisū rēksmā ir klīksmā bei vaikū verksmā. Noreika, tur būt girtas, mušo savo zmonā. Baisu pasidārē Vīgirdui. O toliu kartojosī tai dār dažnai. Mielai jis būtū gelbējes. Bet nesuprāto, koku būdu.

Praējo taip ir penki metai. Vīgirdo palaima augo. Vīriaušias jojo vaikutis jau vapējo visu mielumu. O antrasis bandē vaikštīoti. Kaip tai malonu buvo ziūrēti ir pasiklausīti. Tai pavakarais vaiku-du besikūlē ant vejos, o tēvas su motīna sēdējo ant suolo prisiglaudusiū prie viens antro ir zvelgē palaimingu ī savo Milvīdukā ir Jovilītī. O senu-du, jos tēvai, diaugēs su jais. Tokio malonumo retai kur tebuvo matīti.

Noreika tuo tarpu vis gīliu grimzdo. Vaikštīojo jau beveik kas dienā smuklēt, lošē kortomis ir parējo girtas. Vargas ir bādas, senai jau svetiais jo namuose, dabar tše visai apsigīveno. Noreikienē skolinās, kur tikt galējo. Ejo pati su vaiku uzdarbauti. Tik pas Vīgirdus dār nebuvo niekuomet atējusi. Tur būt jos vīras jai tai uzgīnē. Nors Vīgirdas, kaip tikt proga pasitaikīdavo, Noreikai parodīdavo, kad jis labai norētū jī gelbēti. Bet tasai tik su didesne nekanta saugojosi su Vīgirdu susitikt.

Tai atsitiko nepalaima. Noreika buvo kiaule ī miestā nuvezes. Bet jā pardāves, jis pīningus pragērē. Visiškai

girtas vazžiavo namon. Netoli namū, kur prisieina sukti nuo vieškelio kieman, staigiai pritraukė vadias, taip kad arklis turėjo statiai sukties į šalį. Ir vezimas apvirto prie perkaso ir iškritusįjį Noreiką labai skaudiai pritrenkė.

Vigirdo tarnai tai pamate greitai nubėgo ir ištraukė Noreiką. Tartum lavoną parnešė jį į jo namus. Pats Vigirdas tuojau į miestą nulakino su žirgais ir giditojā parvežė. Tasai tad rūpinos Noreika.

Pirmą kartą tuomet Vigirdas pamatė savo jaunū dienū draugo gyvenimą. Tokio skurdo išvisti nebuvo tikėjes. Nepasakisime, kaip tie žmonės gyvenė. Vigirdienė pasiskubino visukuo aprūpinti nelaiminguosius kaiminūs. Tarsi sapnuodama, bet išplėstomis akimis Noreikienė į visa žiūrėjo ir tilėjo daridama, kas jai liepiama. Rodos buvo ištikinusi Vigirdus esant labai nemielaširdingais žmonėmis. O matė dabar visa visai kitaip.

Sekantią dieną Vigirdas ėjo lankiti savo kaiminą. Bet jau nuo durū turėjo grįžti. Noreikienė matidama jį ateinant, išlėkė iš trobos ir melstinai meldė, kad eitū namon. Vīras, vākar vākarā sāmone atgāves ir patires apie Vigirdā, taip staigus pastojės, kad ir kraujas pasileides iš krūtinių. Ir giditojas, kurs patlab grįžes iš Vigirdo namū, kaip tikt pataikes tikru laiku.

Vigirdas ėjo namon. Ir tuoj vėl parvezdino giditojā ir toliau kas dieną. Vilties tasai nedaug turėjo. Ir Vigirdas nusiminė. Nežinojo dār, ar tikt gailisi Noreikos ar jį mīli.

Savaite vėliau atbėgo vėlai vākarā Noreikū vaikelis. Prāšė, kad Vigirdas nueitū pas tėvā. Pašokes nubėgo. Ir širdis pradėjo jām tvaksėti. Ar tai jau tše mirtis?

Izengė į Noreikū kambari. Noreikienė sau tiliai verkė. Priėjo Vigirdas prie ligonies. Ištiesė tasai jām rankā nieko nesakīdamas. Ir Vigirdas nežinojo ar tiktai tilėdamas jojo rankā laikiti ar kār ir tarti. Pagaliaus numānė Noreikā norint, kad jo motera išeitū. Tai Vigir-

das jai sākė eiti į jo namus parsivesti vaikeli. Ir ji, pažvelgusi į ligonį, išėjo.

Vėl spaudė tasai Vigirdo rankā. Tad snibzdėjo: "Ar mār ne pīksti?" — "Kaip ir galėčiau? Skaudu buvo, ir nesupratau kodėl tu taip labai pīkai?" — "Kad pavīdėjau", tiliai tārė ligonis. "Nebelīgiu mudu; ir toks nebelīgus mu-dviejū likimas."

Valandele abu tilėjo. Tad sākė Vigirdas: "Mielai būčiau nors kiek sulīgines." — "Nebūčiau galėjes pakesti", atsākė Noreika. "Ir vos dabar tiktai..." Nutilo. Tad vėl pratarė: "Oi, kad būtū lemta dār kart gīventi! — Sekčiau tavo paveikslā! — Nors nebepīksti mār!" — "Niekuomet nepīkau", sākė Vigirdas. "Mano širdije tu buvai visuomet mano jaunū dienū draugu; tuo ir pasiliksi visuomet."

Ligonis pažvelgė į jį dėkingu žvilgiu ir vėl spaudė jo rankā. Ir po valandelės vėl tārė: "Ar rūpintais mano žmonele ir vaiku, kad būsiu...? Vigirdas pasiskubino pasakīti, kad jiem vargo neužleisiās. Tad ligonis vėl labai širdingai pašvelges į kaiminą ir jo rankā lengvai spaudes tiliai imigo.

Vigirdas, padėjes jo rankā ant pātālū ją paleido. Atsisėdo prie lovos. Tai tše dabar gulėjo žmogus, kurį kartā puošė labai grāžios gālios, dovanos. O kur jos buvo dingusios?

Žvalgės tad kambarij. Tikrai malonu išveizėjo. Berods užvalkai ir kiti skalbiniai jo moteros atnešti. Bet viskas dailiai Noreikienės tvarkīta. Tur būt, ji ne besupratimo ir gero noro žmona. Ir tik vīrui apsileidus nieku nesirūpino.

Tīlu dabar tame kambarij. Pabuves visā vālandā, Vigirdas grīžo namon. Kaip jām aiški buvo dabar Noreikos ir jo likimo pradia. Žmogaus gālios, vartojamos auginti pavīdūi ir nekantai, sugriauja visā žmogaus gyvenimā. Vartojamos širdingumui apreikšti, gamina palaimā.

Izengė į savo namus. Taip tīlu ir tše. Atvērė duris. Gražus buvo tše matīti reginīs. Jo žmonelė laikė pri-

glaudusi pri savės verkiantiājā Noreikiene. Koks tai malonumas! Noreikienē išveizējo tarsi būtū jo žmonos dailumu nušviesta. Patsai nustebes žiūrējo, ar tai ir ta pati Noreikienē, kuri jām buvo vis išrodusi negālinti nei mīlėti, nei grožēs apreikšti.

Išgirdusi Vīgirdā ėinant, nusigrezē jopi lig nusigandusi. Tai Vīgirdas pasiskubino pasakīti, kad palikes Noreikā miegantī ir kad rodos jām, jog dār atsigausiās. Apimta dėkingumu ir viltimi ji išbēgo su savo vaikeliu kelis neaiškius zodius tārusi.

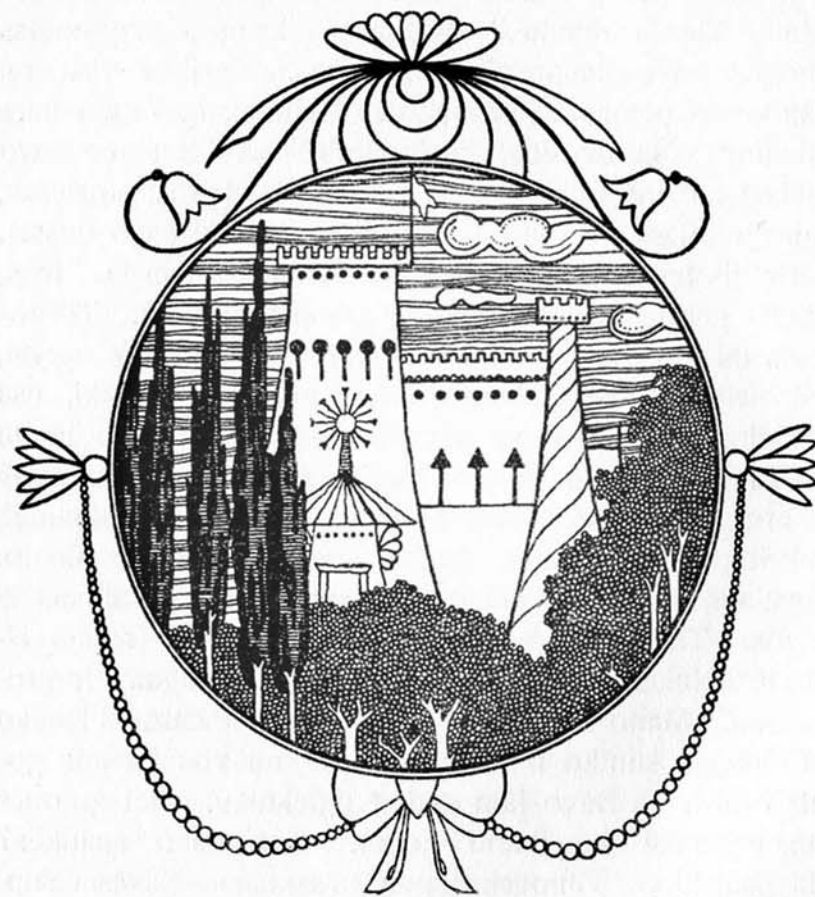
Emē pāsakoti Vīgirdienē dabar savo vīruī, kån iš Noreikienēs patīrusi, kaip toji iš tėvū namū ėjusi, kadangi su tėvais negalėjusi sutikti, kaip tad kaipo prasta tarnaitė mieste gīvenusi ir ėjusi iš vienos vietos ī kitā. Niekur nerādusi tinkamai. Pagaliaus Karalautiūje parsisamdiusi aludēje alaus pardavinēti. Pirmā dienā jau rītā ėjēs Noreika ir pabuves tše visā dienā. O taip juodu ī viens antrā išigeidusiu, jog jis privertēs jā tuojau su juo drauge išeiti iš tos aludēs. Gīvenusiu tad kokiam kambarij abu. Ir po laiko jautusi, kad turinti ji priversti jā vesti. Pagaliaus ir sutikes tai darīti. Iš tėvū išsiprāšiusi nors mązā dālī ir tad jis jā vedes ir nusipirkes tån laukelī Sale Vīgirdo uošvio dimsties. Bet tše jū prāgaras tad tikrai ir platiai atsivēres. Kad nors būtū turēje žmogaus, kurio nusitikēti būt galėjusiu.

Abu Vīgirdu sutarē visokiu būdu Noreikus sušelpi. Ir širdingai velījo jām pasveikimā. — Antrā dienā Vīgirdas nuējo jau rītā pas Noreikus. Ligonis dār miegojo. Bet pati išveizējo tikrai šviesi. Nors labai dār nusimnusi. Ir sākē išleisdama Vīgirdā: "Kad tikt pasigautū! Taip ji mīliu! Nors negīvenova palaimingu — lig šol."

Kad Noreika pasveiktū, ir Vīgirdas nuoširdiai velījo. Išeidamas namon sau mآنē, kad Noreika tad naudodamos jām dār likusiomis jėgomis vis dār galētū susitverti šiek-tiek palaimingā gīvenimā. Ir Vīgirdo širdij atsivērē tarsi dār platesnēs palaimos durīs. Jisai galēsias savo

jaunū dienū draugā gelbēti. Ir iš to, kad savo jėgas suvaldes, derēsias ir Noreikai . . .

Paleido tån mintī. Atsiminēj og jām Noreiko slikimas buves labai galingas ākstinas susivaldīti. Tur būtū visuomet vienas žmogus turi mokinties iš kito likimo o kiekvienas kitām patarnauti kiek tiktai istengdamas. *Vidūnas.*

Sventikla.

P. Rimšo darbelis.

IS KASDIENIO MANO PATIROS.

Kur jūjū dvasia.

Kartā buvau draugijoje tūlū žmoniū: teisėjū, gīdītojū, mokītojū, kunigū. Atlieke bendro savo dārbo vienā dālī,

vienas jų jų sakė: "Reiks dabar stiprinti dvąsias." Visi tai suprato. Buvome viešbutij. Mėnė tasai žmogus, kad reikią dabar ko gerti. Pažvelges į mane, klausė: "O ko jūs liepsite atnešti?" Atsakiau: "Mano dvasia savaime stipri ir be gėralo." Nuėjo įsiai ir grįžo su pilnu stiklu. Bet buvo suerzintas. Sakė, norėdamas mane pašiepti: "Tai tše turiu dabar dvąsios!" Kiti juokės. Sakiau: "Mano dvasia manije." Naujas juoksmas. Ir minėtas žmogus buvo dabar tikrai ikenktas. Suriko: "Ar tai mėnote aš neturės dvąsios?" — "Maniau, kad mėn nėra reikalinga tos dvąsios, kuri gėrale!" — "Bet jūs savo zodiais į mane taikėt!" Vėl juoksmas. Ir mano priešas, staigu nutilęs, atsisėdo prie kitų ir stiprino savo dvąsias. — Bet jis buvo teisėbe pasakęs. Gėrale yra dvasia. Ir ji, įpilta į gerkle, ima ir pavergia žmogaus dvąsias. Tik tūliems tai kaip tik tinka. Turi būti, jie yra tokie vergai, kad neiškentia nebūdami pavergiami. Dār gi tiki, esą tad stiprinami. — Buvo toks kartą atsitikimas su jaunu vīruku, kurs labai norėjo vaidinti kokį asmenį Lietuvių vākarui, kurį "Giedotojų Draugija" rengė. Mokinau jį, kiek tikt išstengdamas. Rodės, nebuvo jis be talento. Pagaliaus ir mokėjo didiausiajį savo "ritinio" dālį net iš galvos. Tikt pabaiga dār nesisekė. Žadėjo ir tājā išmukti. Nukeliaujame į vietā. Viskas prirengta. Ir pradame. Mano vīrukas, iš pradios gana drąsus, iš lengvo vis daugiau suniko ir pagaliaus vos ne vos išstengė žodelį išstarti. — Buvo jām gėdos užtektinai. Net žmonės jām prišaukė papeikimo žodių. Kas buvo atsitikęs? Kiti paaiškino. Žmogelis buvo prasimānes "dvąsias stiprinti." Sākes kitiems prieš vaidinimā, kad līgiai užtektinai "užėmes". Bet, kaip matyti, alkoholo dvasia buvo visai pavergusi žmogaus dvąsias, o nemokėdama vaidinamojo asmens žodių, negalėjo užvaduoti žmogaus dvąsios. — Tikiu, užteks tām vīruku tās pamokos. Nors ir kitiems toji būtū naudinga. Žmogaus dvasia nedidėja ir

nestiprėja apsisunkindama kitomis "dvąsiomis". Galingiausia ji visuomet yra viena būdama blaivame kūne.

Nekantrieji.

Vienas mano pažįstamū sodino obelaite. Māžas kūdikis, jo gentis, žiūrėjo, kaip jis dirba ir jo klausinėjo kūdikio būdu. Išklausinėjo, kad tai obelis, kuri paaugusi atneša vaisiū. O vaisiū galima skaniai valgiti. Vos praėjo valandele, atbėgo tas kūdikis žiūrėti, ar jau auga medelis ir ar jau yra vaisiaus. Pamokino jį, kad vaisiai neaugā taip greit. Bet netrukus, jis vėl atbėgo žiūrėti. Ir kartojo tai, kol nebuvo užimtas kito dālko. — Pro tāt pātį daržā kitā kartā praeidams matiau, kaip keli vaikai stovėjo ir labai geismingomis akimis žvelgė į medius. Pradėjo obuoleliai augti. Buvo gāl jau vīšnū didumo. Tuoju mėn parėjo mintis, ar tik veikia tie vaikai neims draskiti tū obuolū. Ir ištikro. Nebuvo savaitė praėjusi, kaip juos užnikau. Prisikimšė kišenius neprinokusiai vaisiais, šoko per tvorā. O eidamas toliau, radau pamestus obuolelius. Bet į kiekvienā buvo kāsta. Matīt, tie vaikai buvo bande valgiti, bet visai neišnoke vaisiai ir jiems taip jų užsigėidusiems nebuvo valgomi buvė. O žinau, tie obuolai, išnoke, yra labai skānūs. — Tretis dāliskas yra Lietuvių kultūros darželis. Ir ne tikt kartā pastebiu, kaip tše vaikai nori vaisiaus skinti nuo kāt tikt sodintos obelies, ir valgiti vos užmegstā vaisiū. Ira dār ir tokiū, kurie pātis jau sodina medelį. Tatiu nežino, kad reikia laukti, kol jis atneš vaisiaus. Bet apie tai kiekvienas pats gāl pasimokinti. Tik norim dār priminti, kad tūli, vos ant greitųjų kokį darbėlį padāre, tuoj nori jį kazin kokiū dideliu pamatiti. Tautos ir jų kultūros neuzauga viena diena ir ne išniksta keliū metų laiku. Reikia kantrām būti ir dirbti, tai esti kantriai nešti nuolat po mažumelį givibės į tautos gyvenimā. Vds.

APŽVALGA.

Airopos tvarka ir organizacija. Aišku, kad jos dar neturime. Viena žemė-valstībė, gėvena tarsi sau viena. Ir todėl viena bei antra tiko, kaip galėtū užpulti ant kitos ir ją apveikti. Kur tvarka ėra, apie tai nei manėti nėra galima. Nėsa tvarka reiškia dorą. Tarp pavieniū žmoniū kultūros šalise turime šiek-tiek tvarkos. Pavieni žmonės ėra tše pusėtinai dori, ir tai apsirėiskia jų sántikiuose. Visai kitaip ėra tarp valstėbiū. Beveik galėtume sákėti, jog tautos kaipo tokios dar nėra pasiekusios doros žmogaus laipsnio. Bet ėsiziūrėdami ė tautū arba geriau: žemiū, valstėbiū sántikius, ėšvėstame, kad pagaliaus tikt keli gálė turė žmonės tepadaro valstėbe nedora. Žmonės paprastai stovi jau ant augštesnio laipsnio. Nenori jie užpulti ant kitū. Nenori jie karo ir žudėmū. Bet ir dėl kitū ir ne vien doros priežastiū. Žmonės ėvairiū žemiū gėvena nūdien po labai tunkiū rėšiū tinklu. Ir karo ėštikus būtū vienur ir kitur visokiū jau ir matėriniū nuostoliū. Šitie sántikiai pradeda atspindėti ir valstėbiū sántikiuose. Senai ėra Vokia, Austrija ir Italija susitarusios viena kitai padėti, jeigu būtū užpuolama. Susiartėno taip-jau Francai, Rusai, Anglai. Ant Balkano pusiasalio susijungė, berods karo tikslams, keturios valstėbės. O pagaliaus ir šiaurėj ima Dėnai,

Norvėgai ir Svėdai tarti apie draugišką gėnimą savo reikalū. Taip aiškiai matėti, kad Airopa pradeda tvarkėties. Dar atsiminkime ir kitū pasistėngimū taikai auginti ir žmones suartėinti, atsiminkime ir tarptautinio taikinimo teismo ir galėsime tikėti, jog laiku visa Airopa bus kaip kokia šeimėna ir gėves ramiai taikoj tautoms lenktėniuojant viena su kita tiktai kultūros darbuose. Tik lig to, rodos, dar labai toli.

Airopos sážinė. Laikraštiai pranešė, bėk nusidave baisūs dalėkai ant Balkano pusiasalio. Sako, Serbai, Graikai, Bulgėrai dažnai nezmoniškai pasielge su nekareiviais žmonėmis ir jų gėvėbe. Bet Airopos žmonės beveik visai nesujudo. Pasiskaitė žinias ir tiek. Galima, kad abejojo tomis žiniomis. Bet tuomet būtū tai apreikšti galėje klausimais, tėrinėjimais. O to nebuvo. Tik viena ar antra valdia pranešė apskelbtoms tautoms, kas apie jas sákoma. O tos tad gintėijo. Bet ar šiaip ar taip būtū nusidave, kad Airopa tokė biau rū gandā taip ramiai patikti galėjo, tai reiškia, rodos, kokia apmirusi jos sážinė ėra.

Latviai užima Lietuvā. Taip galima sákėti laikraštiams pranešant, kad Latviam pasiseka Lietuvoj ėsteigti krautuves ir savo pramonei dirbtuves. Tuo tarpu Lietuviai jieško svetimuose

krāstuose savo palaimā ir apleidia savo tėvėne. Ar tik neapleidia ir savės?

Šiū metū Sausis Prūsuose buvo Lietuviū vėkarū mėnesis. Beveik kas sekėdienė galėjai eiti ė kokė susirinkimā arba koncertā su vaidinimais. Buvo jie surengti Vainuotiuose, Katėtiuose, Plikiuose, Vėziuose ir Tilžėj. Beveik visur dalėvavo ir Giedotojū Draugija. Bet ir pātios kitos jaunimo draugijos stropiai rūpinosi savo vakarais. Ir pasisekimas buvo gana gražus. Galima tikrai viltimi žiūrėti ė mūsū jaunimā.

Žiemėnė Lietuviū šventė buvo šimet Sausio 26. Žmoniū daug susirinko. Kaipo pirmoji daina tēpo padainuota St. Simkaus komponuota: Lietuviais esame mes gėme. Klaviero vietoj palėdėjo orchesteras. Po trijų kitū daineliū dainavo choras Tš. Sasnausko komponuotā Blaininkū hymnā, bet su mano žodiais po antrašu: Žmonijos Gerovė. Ir tēn dainā palėdėjo orchesteras vietoje klaviero. Vaidinams buvo tad "Smarkusis Kruša" ir po 4 kitū dainū "Sigutė". Pasisekė viskān pusėtinai gerai atlikti. Gaila tikt, kad Vokietiai vis skaitlingiau ateina ė Lietuviū šventes. Turėtū vien Lietuviai arba nors didesniu skaitliu susirasti.

Lietuviū nāmas Tilžėj. Tai, rodos, ko mums labiau reikėtū. Parengdami Lietuviams vėkarus viešbutij, turime sutikti,

kad jo sávininkas pardavinėja visokiū gėralū. Onors uždrausta pardavinėti sálėj, kuomet dainuojama, tarnai "apsirikdami" tikt ėneša ne vienā kartā. Visai kitoks būtū dalėkas, kad pātis turėtume savo nāmā, kur nebūtū alkoholo gėralū. Visas mūsū dārbas turėtū kitā pasisekimā. Lietuviai pilnai blaivi pasidiaugt galėtū savo dainomis ir vaidinimais. Ar negalėtume pradėti tām sudėti pinigū? O gál koks ėšmintings ir turtingas Lietuvos tām paduotū žėgiu kapitālā, kurs viens jau užtektū trobai statėti? Trumpais žodiais nei negalima pasakėti, kiek gero ėš to pareitū Tilžės ir Tilžės apskritio Lietuviams. Jie turėtū vietā, kur nueiti ir susieiti galėtū, o kur niekas jų neverstū savo protā apnuodėti. Nors mēn nesisekė lig šol moksleiviū šelpimo fondā padidinti — be tū 50 M., kuriuos aš bankan dėjau, tēra atsiūsti 5,11 M. — paduodu tatiiau šė sumānėmā. Gál jis veikiau ėvėks.

Dar patarimas jaunimo draugijoms. Pirm 11 metū, paprašėtas Vokietio, fotogrāfo R. Minzloff, surašiau visā kalbā apie Lietuvā ir Lietuvius ir surinkau tām tikrū visokiū vaizdeliū. Minzloffs ėš tū vaizdeliū padarė tokius, kurie gėli būtė šviesos metami ant audimo ir kalbant žmonėms rodomi. Mano kalba apie Lietuvā ir Lietuvius berods parašėta vokiškai, bet lengva bus jā Lietuviū kalbon versti. Tuomet galėtū mūsū jau-

nimo draugijos minimais vaizdeliais naudoties. Tik reikėtų iš R. Minzloffo visas reikalingas prietaisas pasiskolinti. Rodos už 12—15 M. tai bus galima. Taip mūsų jaunimas būtų gerai

įvedamas į mūsų tautos gyvenimą. Atsiminiau to savo darbo skaitėdamas "Lietuvių Vienybę", kad Amerikoje Lietuviai rengia vakarus, žadėdami panašius į mūnėtus vaizdelius parodyti. Vds.

PASIKALBEJIMAI.

P. K. 1. Kaip susipratusieji turėtum mokinti savo vaikus? Ar klaidinti tikėboms slėpiniuose, kol paties visa nesupras, ar aiškinti viską teisingai, kiek pats tėvas supranti? Mano nuomonė, jog mokinti kitaip negu pats supranti yra neteisinga. Kol aš neišlipau iš nezinios, labai varginau save visokiais abejojimais. O abejonė, rodos, labai kenkia žmogaus protui ir dorai, net sveikatai. Bet mokint teisingai, pasidaro, kaip rodos, vėl kiti pavojus. Jaunas protas, pažinę teisbę, aiškis ir kitam. O už tai liks tuojau apšaukts "bedieviu". Kaip tse pasielgus, idant būtų ir vilkas sotus ir avinas sveikas? — Taip toli klausimas. Pradėsiu su paibaiga: Ne tai svarbu, kuo kiti mane apšaukia. Svarbu vien, koks aš širdyje esmi. Todėl tame, ką kiti apie mane sako, nereikėtų jieskoti pasielgimui kelrodio. Visuomet turime tikt tuo rūpintis, kad tai, ką jaučiame, norime, mánome ir veikiame būtų prakilna, dora, žmoniška o ne peiktina, nedora. — Bet apie patį daliká: Teisibė,

mokinti kitaip negu pats supranti, yra neteisinga. Bet savo supratimá galima ivairiu būdu apreiksti. O tam reikia ne vien į save atsizvelgti, bet ir į vaiká. Su vaiku pasikalbant, kaip su užaugusiu žmogumi, neišeis nieko gera. Vaikas tegáli "teisibe" tik numaniti, kad ji prie jo prieina vaikui atitinkamu pavidalu. Todėl "nepergudrús", tai yra išmintingi tėvai kalba su savo kūdikiais kūdikių kalba, ir išlengvo, vaikams priaugant užaugusio žmogaus būdu. Labai tėvai nusidėtu ir tuomet vis dar su savo vaikais kalbėdami kūdikių kalba. Bet ir antraip tie žmonės nusidėtu, kad su kūdikiais kalbėtu kaip su užaugusiu. Kiekvienas žmogus turi būti šnekinamas jam atitinkamai. Tik tuomet jis tegalės iš to turėti naudos tarpimui, pasitobulinimui, ar apsišvietimui. Kitaip vaikuose bus tikrai tulos jėgos zudomos. O jas norima auginti. Todėl pritinkamai su jomis apsieikime. Sakidami, paveikslui, maziems vaikams, kad tokio Dievo nėra, kurs kalbėjes su žmonėmis ir tt., mes jokio gero nepadarisime. Ne tai svarbu,

kad vaikas turėtų pavidalá akise, bet kad jaustų tán bekraštine gáliá, kuri mus apgobia. Kad vaikas joja ant lazdos, sakidamas, tai jo žirgelis, tikt kvailis tepasakis: Vaike, nebūk paikas; tai nėra žirgas, tai yra lazda. Vaikas ir pats tai gerai žino, ir jam vien svarbu išivaizdinti, jójimá, greitáji tolyn pakilimá. Ir tt. Užauges jis meta lázdá ir sėdasi ant tikrojo žirgo. Todėl maziems vaikams reikia paduoti tikibá pasakų pavidaluose, kaip jas randame "Sventuose Rástuose". Ir tikt vaiko protui bundant ir vaikui pradedant klausinėti, reikėtų — bet išlengvo — aiškinti, kaip pats supranti. Ir būtų tuomet nusizengimas sáskant, Dievas esás kaip koks senas žmogus, kaip ir būtų kvailumas priaugusiu vaikui, kurs nori joti ant tikro žirgo, kišti lázdá ir sakiti, tai esás tikras žirgas. Neitikėtu. Todėl ir yra tai apreiškimas lengvai numánomo dvásios stovio, kad túli nori priversti kitus žmones tikėti vaikų dalikais, kaip kad jie būtų tikri gyvenimo daigtai. Tikt kuomet ir užaugusieji yra dvásioje dar vaikai, tuomet reikia ir jiems pasakoti pasakas. Daug svarbiau kaip protávimas yra augstesnės givibės pajautimas. Kurs to neturi yra tuštias, lėkstas, išrodo kaip žmogus, bet jo tiktai puse tėra. Auginant vaikus reikėtų kiek imánant rūpintis, kad jie būtų jausmingi ir kartu šviesūs ir tvirti.

Knzl. ir Let. Ar galėtume gauti Vidúno fotografiją? — Kad žinotute, kaip mán nesmagu savo fotografijas dailinti žmonėms, jū nereikalaut. Nelengvai pikstu. Bet tuomet, kaip "Litwa" nieko manes neatsiklaususi pranešė savo skaititojams mano fotografiją ir kazin-koki rášini apie mane — Lenkú kalbos nemoku — buvau tikrai apmaudingas. Ir šiandien dar úziuo ant to žmogaus, per kurį, kaip numanau, tai atsitiko. Dar vis negaliu ir nurimti, kad persikalbėti leidau sutikti su tuo, kad tápo paduota nors ir maža mano fotografija vienám knygínui, kurs dirbdinos iš jos krasos lakšteliu. Toks fotografu barstimas po žmones, rodos, yra be jokios vertios. Dar išeina žmonėms iš to tikras nuostolis. Prisiprátina prie paviršutiniškumo ir pamiršta tán, kas svarbu. Aš daug aiškiau givenu tame, kán esmi parášes. Iš to kiekvienám turėčiau būti mátomas. Fotografija žiūrėdamas retasis mane supras ir pažis. Ir veliju nuoširdiai, kad, jeigu kuomet kas apie mane kán rašitú, vien laikitús ráštú, ir regimojo mano žmogaus ir jo gyvenimo paliktú visai neminėjes. Tse nieko svarbaus nėra. Aš kiek istengdamas dedu savo sielá ir širdi į tai, kán rašau. Kartais berods ir savo nelabumú. Bet tikiu labai retai. Todėl patariu veikiau už piningus, kuriuos paskiriate mano fotogrą-

fiai, pasiimti kokį mano raštelį. Gâl vienâ "Jaunimo" numerį. Ir dovanokite jį kâm pasiskaitimui. Kuomet būsiu, sakšime, dvâsioje tiek išauges, kad kitaip apie visa tai manšiu, tad gâl ir dalšisiu savo fotogrâfias. Bet kazin, ar per tai pastos nors vienas geresniu ir palaimingu. Abejoju.

Alf. Susiêjes su žmogumi, apie kân turi kalbêti? Ar apie save ar apie kitâ? — Be abejonês apie tai, kas būtina reikalinga. O jeigu nêra reikalinga kalbêti, geriau îra tîlêti. Apskritai sâkant: visuomet teturêtume tikt kalbêti, kas grazu, gera, dora, grazu, prakilna, naudinga, ir tt. Tuomet bus lig daug, apie kân kalbêsime, apie save ar apie kitus. Nezinant gera pasakîti apie kitus, reikia tikrai tîlêti. Per greit pasakîsime neteisîbe. Apie save îra

lengviau kalbêti, kas teisinga. Tikt reikia ir pasilikti prie teisîbês, ir vien pâsakoti kitiems, kas vienu ar kitu žvilgsniu naudinga îra. Aš pats labai mielai klausaus, kad mân žmogus pâsakoja, kân jis patîres îra. Nors ir îstisas valandas kalbêtû apie save. Vds.

* * *

Susirašînêti

nori su Prûsû Lietuvos jaunimu îpatiai su moksleiviais ir moksleivêmis du Did. Lietuvos Lietuviu. Kas î juodu rašiti norêtû, lai naudojasi šiais adresais:

Ruszland. St. Petersburg
Elektrotechn. Institut
Student V. A. Czarnickis.

Ruszland. Kupiškis, Kauno gub.
Vartotojû Draugijos Krautuvê
Bukonis.

19 leidêjû-rašitojû pusês.

Visû "Jaunimo" skaitîtojû prâšome îsakiai, kad jie, norêdami gauti "Jaunimo" arba "Saltinio", kurs êjo iš Tilžês, arba šiaip pavienius Vidûno raštus, visuomet kreiptûs î apatjoj pasirâšiusijî. Šiaip gâlî labai lengvai atsitikt, kad visai nesusilauks atsâkîmo. Tiktai vien raštijos reikalams tereikêtû Vidûno adresu naudoties, kursai toks: Vidûnas, Tilsit, Preuszen, Anger 23. — "Jaunimas" siuntiamas î namus uz **2,40 M.** metams, î Didiâjâ Lietuvâ uz 1,25 Rublî, î Amêrikâ uz 75 Centus, pavienis numeris uz 30 Pfg., 15 Kap. arba 10 Cent. — 19 Did. Liet. galima piningus siûsti îdedant î laiškâ popierinî Rublî, o 25 Kop. post. markêmis. Bet nereikêtû îdêti markes uz visa 1,25 rbl. Laiška reikêtû îrašidinti. — "Jaunimo" tâm nesuntiams, kurio adreso neišskaitome. — Visû, kurie râšo î "Jaunimâ", prâšome idant uzlipintû uztektinai postiniû markutiû. Nekartâ turime bausmês uzmokêti, net lig 40 Pfg., kadangi laiškas buvo nefrankuotas kiek reikiant. Tollau tokiû laiškû visai nebepriimsime. — Praeitû metû "Jaunimas" îra dabar gaunamas ir graziai îrištus uz 3,50 M., 1,70 Rbl. arba 1 Dol. Gaunami ir "Saltiniai" nerištî uz 2 M. metams, rištî uz 3,50 M., 1,70 Rbl. arba 1 Dol.

Už leidêjus - rašitojus

Martin Aszmutat, Tilžêj, (Tilsit) **Garnisonstr. 19.**